

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - Nummer tyve

Jeff Pippenger

2025-12-26

Nummer tyve

Joels Bog fastslår, at ødelæggelsen af Guds vingård finder sted i den fjerde generation.

Herrens ord, som kom til Joel, Pethuels søn.

Hør dette, I gamle mænd, og lån øre, alle I landets indbyggere. Er dette sket i eders dage eller endog i eders fædres dage? Fortæl eders børn derom, og lad eders børn fortælle deres børn og deres børn en anden slægt.

Hvad græshoppen har levnet, har den sværmende græshoppe ædt; og hvad den sværmende græshoppe har levnet, har den afgnavende orm ædt; og hvad den afgnavende orm har levnet, har larven ædt.

Vågn op, I drukkenbolte, og græd; og jamr, alle I vindrikkere, over den nye vin; thi den er afskåret fra jeres mund. Joel 1,1–5.

Lignelsen om de ti jomfruer er lignelsen om adventismen, og opvågningen i lignelsen finder sted, når hveden og ukrudtet skilles, på hvilket tidspunkt ukrudtet vågner op til den kendsgerning, at det er blevet „afskåret“ fra den „nye vin“. Ordet „afskåret“ repræsenterer Abrams første pagtsskridt, hvor en kvie, en ged og en vædder blev skåret i to stykker i ritualen for at stadfæste pagten med blod. I netop den samme pagtspassage tilkendegiver Gud, at Han vil hjemsege sit folk med dom i den fjerde slægtled.

Og han sagde til Abram: Du skal vide for vist, at dit afkom skal være fremmed i et land, som ikke er deres, og de skal tjene dem; og de skal plage dem i fire hundrede år. Men også det folk, som de skal tjene, vil jeg dømme; og derefter skal de drage ud med stort gods. Og du skal gå til dine fædre i fred; du skal blive begravet i en god alderdom. Men i det fjerde slægtled skal de vende tilbage hertil; thi amoritternes misgerning har endnu ikke nået sit fulde mål. 1 Mosebog 15:13–16.

Da profetien blev opfyldt i den fjerde slægt, i Moses' slægt, frembar Herren De Ti Bud som et symbol på pagten mellem Gud og Hans udvalgte folk. I det andet af disse ti bud blev lyset fra Abrams fire slægter forherliget.

Du må ikke gøre dig noget udskåret billede eller nogen afbildning af noget, som er oppe i himmelen, eller som er nede på jorden, eller som er i vandet under jorden. Du må ikke tilbede dem eller dyrke dem; thi jeg, Herren din Gud, er en nidkær Gud, som hjemseger fædrenes misgerning på børnene i tredje og fjerde slægtled af dem, som hader mig, men viser barmhjertighed mod tusinder af dem, som elsker mig og holder mine bud. 2 Mosebog 20:4–6.

De fire slægtled i Abrams pagt blev indlemmet i forherligelsen af Guds karakter som en nidkær Gud. Hans nidkærhed står i kontrast til udhuggede billeder. I Abrams fjerde slægtled finder vi også en fremadskridende dom. Dommen hvilede over den nation, hvor Guds folk var i trældom, såvel som over Guds folk, og derefter skulle amoritterne dømmes. Abram identificerer en fremadskridende domsproces, som begynder med Guds hus og derpå bevæger sig gradvist gennem verden, og det andet bud identificerer, at domsprocessen inddeler menneskeheden i en klasse af dem, der hader Gud, og en klasse af dem, der elsker Gud, og således foregriber søndagsloven, som råber: »Hvis I elsker mig, så hold mine bud.«

I samme periode, hvor loven bliver givet ved Sinai, bliver Moses vist Guds karakter.

Og Herren sagde til Moses: Hug dig to stentavler lig de første, og jeg vil skrive på disse tavler de ord, som stod på de første tavler, dem du knuste. Og vær rede om morgenen, og stig op om morgenen til Sinaj bjerg, og trød frem for mig dér på bjergtoppen. Og ingen mand må stige op med dig, og ingen må lade sig se på hele bjerget; heller ikke må småkvæget eller hornkvæget græsse foran dette bjerg.

Og han huggede to stentavler som de første; og Moses stod tidligt op om morgenen og gik op på Sinaj Bjerg, sådan som Herren havde befale ham, og tog de to stentavler i sin hånd. Og Herren steg ned i skyen og stod hos ham dér og udråbte Herrens navn. Og Herren gik forbi foran ham og udråbte,

Herren, Herren Gud, barmhjertig og nådig, langmodig og rig på godhed og sandhed, som bevarer miskundhed mod tusinder, tilgiver misgerning og overtrædelse og synd, men som ingenlunde holder den skyldige uskyldig; som hjem søger fædrenes misgerning på børnene og på børnenes børn indtil tredje og fjerde led.

Og Moses skyndte sig og bøjede sit hoved mod jorden og tilbad. Og han sagde: Hvis jeg nu har fundet nåde for dine øjne, Herre, så lad, beder jeg dig, min Herre gå iblandt os; for det er et hårdnakket folk; og forlad vor misgerning og vor synd, og tag os til din arv. 2 Mosebog 34:1–9.

Den anden overgivelse af loven stemmer overens med pionerkortet fra 1850. De første tavler blev sønderbrudt, og den første tavle havde en fejl i tallene. Det gamle Israel blev derpå gjort til betroede vogtere af loven, og det moderne Israel blev derpå gjort til betroede vogtere af Guds lov og lovene i Guds profetiske Ord. Da de to tavler første gang blev indført, var der bogstaveligt oprør i lejren, og da 1850-kortet blev indført, var der åndeligt oprør under opsejling i lejren. Abrams profeti om den fjerde slægtled blev opfyldt af Moses i det fjerde slægtled, hvor Gud udvidede åbenbaringen af dommen i det fjerde slægtled i det andet bud. Udskårne billeder blev forfalskningen af den sande tilbedelse af Gud, og Guds karakters nidkærhed blev knyttet til dommen. Derpå skuede Moses Guds herlighed. Han så Guds nidkærhed som et element i Guds karakter, sådan som den er repræsenteret ved Hans „navn“, og forholdet mellem den tilbedende og deres fædres synder fremstilles.

Da Kristus rensede templet første gang, kom disciplene i hu, at nidkærheden for Hans hus havde fortæret Ham. „Nidkærhed“ er ordet „jalousi“. Det træk i Guds karakter, som giver udtryk for Hans

jalousi, er den drivkraft, der fik Kristus til at renske Sion tempel, og den profetiske egenskab, nemlig nødvendigheden af at bekende jeres fædres synder, skulle senere blive et væsentligt element i kaldet til omvendelse i „syv gange“-dommen i Tredje Mosebog seksogtyve. Abrams „fjerde slægtled“ udvikler stadig større og større vægt, efterhånden som det fortsætter gennem pagthistorien. Joels bog repræsenterer tiden før den sildige regn, som indtræffer i de sidste dage. Joels bog fremlægger sit budskab på grundlag af sin indledning af budskabet om fire slægtled som det tema, der blev nedskrevet i det allerførste trin af Abrams trefoldige pagt med Gud. Dette tema når sin afslutning i Joels bog.

Da de først var kommet ind i det forjættede land, var pagts ark anbragt i Shilo, hvor den ugudelige og tåbelige ypperstepræst Eli og hans to fordærvede sønner sættes i kontrast til Samuels kaldelse. Shilo skulle blive et trin på Arkens rejse, den, som var pagts symbol. Efter at Arken var blevet brugt som symbolet på nedbrydelsen af Jerikos mure, befandt den sig i Shilo i omkring fire hundrede år, indtil Eli og hans ugudelige sønner døde. Derpå blev den taget til fange af filistrene, og da David senere førte Arken til Jerusalem, blev den første fremstilling af det triumferende indtog i Jerusalem fuldbjort. Det erklærede formål med at flytte pagts symbolet til Jerusalem var, at Gud havde udvalgt at lade sit navn bo i Jerusalem, og hans navn er forbundet med hans nidkærlighed, som er forbundet med hans nidkære dom i fjerde slægtled.

Ved søndagsloven vil Herren ophøje den sejrige menighed over alle høje og bjerge, og hedningerne vil sige: »Kom, lad os gå op til Guds hus.«

Og det skal ske i de sidste dage, at bjerget med Herrens hus skal stå grundfæstet som det øverste blandt bjergene og være ophøjet over højene; og alle folkeslag skal strømme til det. Og mange folk skal drage af sted og sige: Kom, lad os gå op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; og han skal lære os sine veje, og vi vil vandre på hans stier. For fra Zion skal loven udgå og Herrens ord fra Jerusalem. Esajas 2:2, 3.

Herrens ord udgår fra Jerusalem, for det er dér, Han valgte at sætte sit „navn“. Hos Moses „steg Herren ned i skyen og stod hos ham dér og udråbte Herrens navn. Og Herren gik forbi foran ham og udråbte,

Herren, Herren Gud, barmhjertig og nådig, langmodig og rig på godhed og sandhed, som bevarer miskundhed mod tusinder, tilgiver misgerning og overtrædelse og synd, men som ingenlunde lader den skyldige ustraffet; som hjem søger fædrenes misgerning på børnene og på børnenes børn indtil tredje og fjerde slægtled. 2 Mosebog 34:6, 7.

Hans „navn“ er hans karakter, og Guds karakter er dybt kompleks og dybt enkel. Gud er kærlighed; det er hans karakter fuldkomment, men enkelt udtrykt. Abrams pagts sandhed om „den fjerde slægtleds dom“ blev udvidet „linje på linje“ med det andet bud yderligere lys over det fjerde slægtled. Derpå udvider Moses' erfaring lyset over det fjerde slægtleds forbindelse med Guds karakter ved at tilføje lyset om hans nidkærlighed. Inspirationen har defineret karakter som „tanker og følelser forenet“, men inspirationen har også underrettet os om, at vore tanker ikke er som Guds tanker. Hans karakter er hans tanker og følelser forenet, og hans karakter har så mange facetter hinsides vore enkle menneskelige tanker og følelser, at forskellen er, at hans tanker er højere end

himmelen i forhold til jorden.

For mine tanker er ikke eders tanker, ej heller er eders veje mine veje, siger Herren. For så højt som himlene er over jorden, således er mine veje højere end eders veje og mine tanker end eders tanker. Esajas 55:8, 9.

Så, her er en menneskelig tanke at grunde over; hvis Guds karakter repræsenteres ved Hans navn, da er enhver åbenbarelse af Guds navn en åbenbarelse af Hans karakter. Løven af Judas stamme besegler og åbner igen Sit profetiske Ord, Palmoni er den vidunderlige Tæller af hemmeligheder, som også er Rodskuddet af tør jord, og også den brændende busk, en ildsøjle, ærkeenglen Mikael og videre, og videre. Egenskaberne ved Guds karakter, sådan som de repræsenteres ved Hans forskellige navne, er uden ende. Den »menneskelige tanke at grunde over« er denne: Med alle de forskellige udtryk for Guds karakter, som man ved eksisterer, hvad er da betydningen af, at i selve det første pagtskridt i den trefoldige pagtproces med Abram er »dommen over den fjerde generation« den grundlæggende erklæring i pagten — den, der afspejler Hans navn?

Og han sagde til Abram: Du skal vide for vist, at dit afkom skal være fremmed i et land, som ikke er deres, og de skal trælle for dem; og de skal plage dem i fire hundrede år. Men også det folk, som de skal trælle for, vil jeg dømme; og derefter skal de drage ud med stor rigdom. Og du skal gå til dine fædre i fred; du skal blive begravet i en god alderdom. Men i det fjerde slægtled skal de vende tilbage hertil; thi amoritternes misgerning er endnu ikke fuld. 1 Mosebog 15:13–16.

Guds karakter som dommeren over mennesker og nationer giver mennesker en prøvetid, som er fremstillet ved fire slægtled. Gud er dommeren, Han er barmhjertig, Han er tålmodig, og Han fører dommen over mennesker og nationer til afslutning i det fjerde slægtled. Guds grundlæggende erklæring i sin pagt med et udvalgt folk indbefatter dommen i det fjerde slægtled. Ligesom den første engels budskab rummer alle kendetegnene ved hver af de tre enkelte engles budskaber, således rummer også det første trin i Abrams pagt kendetegnene ved hele den trefoldige pagt. Guds navn er, at Han er den barmhjertige dommer, som dømmer i det fjerde slægtled. Hvert andet trin i pagtshistorien for et udvalgt folk bygger på dette grundlag.

Når Joels Bog placeres ved Midnatsråbets opvågnen i vers fem, og den „nye vin“ bliver „afskåret“ fra deres mund, er indledningen til den endelige pagtsmæssige adskillelse af et udvalgt pagtsfolk pagtsbudskabets grundlæggende budskab, som fremstiller pagtsfolkets oprør, der derpå bliver „afskåret“, som fuldbyrdet i det fjerde slægtled. De bliver „afskåret“, fordi de ikke forstår pagtsbudskabets grundlæggende budskab.

Det grundlæggende budskab om pagten i de fire vers i Første Mosebog 15 er målestokken—den domslineje, som anvendes, når pagtens slutstensbudskab fremstilles som »ny vin« i de sidste dage. Den alvor, som er forbundet med vækkelsen af Efraims drankere, når den »nye vin« »afskæres«, forstås kun i sandhed—når den sættes ind i sammenhængen med en domsudtalelse imod den sidste, fjerde generation af et genstridigt, udvalgt folk, under prøvetiden for den sene regn.

I Første Mosebog sytten finder vi det andet trin i den trefoldige pagt med Abraham:

Og Gud sagde til Abraham: Du skal derfor holde min pagt, du og din sæd efter dig i deres slægter. Dette er min pagt, som I skal holde, mellem mig og jer og din sæd efter dig;

Alle mandkøn blandt jer skal omskæres. Og I skal omskære jeres forhuds kød; og det skal være et tegn på pagten mellem mig og jer. Og den, der er otte dage gammel, skal omskæres blandt jer, alt mandkøn i jeres slægter, både den, der er født i huset, og den, der er købt for penge af en fremmed, som ikke er af din slægt. Den, der er født i dit hus, og den, der er købt for dine penge, skal ubetinget omskæres; og min pagt skal være i jeres kød som en evig pagt. Men den uomskårne dreng, hvis forhuds kød ikke bliver omskåret, den sjæl skal udryddes af sit folk; han har brudt min pagt. 1 Mosebog 17:9–14.

Det andet trin giver et andet vidnesbyrd om symbolet på at blive »afskåret«. Ordet, der oversættes med »afskåret«, har sin rod i de dyr, Abram skar i halve i kapitel femten, og i teksten skal enhver, som ikke er omskåret, blive »afskåret« fra pagten. Omskærelsen blev i pagthistorien erstattet af dåben, hvor Kristus stadfæstede netop disse sandheder, og af denne grund blev Han, som vort forbillede, oprejst på den ottende dag.

Dette tegn skulle fuldbyrdes på den ottende dag, sådan som det er fremstillet ved de otte sjæle i arken. Det er i det andet trin, at den visuelle prøve fremstilles, hvad enten det var Israel, der valgte mellem Jezebels profeter og Elias forud for den dom, som blev fuldbyrdet af Elias, eller Daniel, Shadrak, Meshak og Abed-Negos åsyn, som viste sig smukkere og bedre trivelige end deres, der spiste af kongens kost; den anden prøve er visuel. Omskærelsen er et tegn på liv, og de otte sjæle i arken repræsenterer dem, som levede, i modsætning til dem, som døde.

I Kristi historie, da pagtens tegn overgik til dåben, anvendte apostlen Paulus netop disse verses pagthistorie for at påvise det afgørende skifte i pagthistorien. Han brugte det kød, som afskæres ved omskærelsen, som et symbol på mennesket i forhold til guddommeligheden og som et symbol på menneskets lavere natur i forhold til menneskets højere natur. Paulus underviste sine disciple ved at anvende Guds profetiske Ord, og hans hensigt som „den, der var udvalgt“ (sådan som hans navn Saul betyder) var at identificere det store skifte i pagthistorien, som er fremstillet ved overgangen fra det bogstavelige til det åndelige Israel som Guds pagtsfolk. Ved udførelsen af det ham tildelte værk fremlagde han sit profetiske budskab i pagthistoriens sammenhæng.

Første Mosebog sytten repræsenterer det andet trin i de tre grundlæggende pagtstrin, som finder deres omega-opfyldelse i de tre engle i Åbenbaringen fjorten. Trin to er repræsenteret ved omskærelsens tegn, som er et forbillede på Guds segl over de hundrede og fireogfyrre tusind, som er banneret, hvilket repræsenterer den visuelle prøve. De tre engle er omegaen i Abrahams alfa-pagt. Det tredje trin for Abraham var kapitel toogtyve.

Og Herrens engel råbte til Abraham fra Himmelen for anden Gang og sagde: Ved mig selv har jeg svoret, siger Herren, fordi du har gjort dette og ikke nægtet mig din søn, din eneste søn: sandelig, idet jeg velsigner, vil jeg velsigne dig, og idet jeg mangfoldiggør, vil jeg mangfoldiggøre din sæd som Himmelens stjerner og som sandet, der er på havets bred; og din sæd skal tage sine fjenders port i eje. Og i din sæd skal alle jordens folk velsignes, fordi du adlød min røst. 1 Mosebog 22:15–18.

Kapittellets første vers siger: »Og det skete efter disse ting, at Gud fristede Abraham og sagde til ham: Abraham! Og han svarede: Se, her er jeg.« Gud fristede Abraham og angav derved en afsluttende prøve før den tredje pagtserklæring. Da Abraham bestod prøven, blev de sidste fire vers af Abrahams trefoldige pagt fremsat. Fordi Abraham »adlød« Guds røst, som i dette afsnit er Hans »pagtsrøst«, skulle Abraham blive velsignet som nationernes fader. Den tredje engel er en prøve, som ligesom Abraham repræsenterer en prøve, der åbenbarer karakter, og karakter beror på, om man tror Gud, sådan som Abraham gjorde, eller ikke. De, som består prøven, sådan som Abraham gjorde, vil blive brugt til at samle alle verdens nationer ind. De sytten vers fra tre kapitler identificerer pagten mellem Gud og et udvalgt folk; og dermed repræsenterer de alfaen i et udvalgt folks pagtshistorie, og dermed repræsenterer disse vers også omegaen i pagtshistorien, som den fremstilles ved oprejsningen af de hundrede og fireogfyrre tusind.

Hvor mange af os ville købe en bolig eller et køretøj uden først at gennemgå kontraktens vilkår? Hvor mange laodikeiske syvendedagsadventister ved, at selve det første vilkår i deres pagtskontrakt med Gud består i, at Gud identificerer sig som den barmhjertige Gud, der fælder dom i fjerde slægtled? Tragikken er, at de ikke kender millerithistoriens grundlæggende sandheder, og heller ikke kender de de grundlæggende sandheder om deres bekendte pagtsforhold, og derfor kender de, ligesom det gamle Israel, ikke deres besøgstid. Afslutningen på denne besøgstid, som begyndte den 11. september, indtræffer, når de ved midnat vækkes blot for at indse, at de er afskåret.

Vi vil fortsætte i den næste artikel.

„Den 18. april, to dage efter at synet af faldende bygninger var gået forbi mig, drog jeg af sted for at opfylde en aftale i Carr Street-kirken i Los Angeles. Da vi nærmede os kirken, hørte vi avissælgerne råbe: »San Francisco ødelagt af et jordskælv!« Med tungt hjerte læste jeg de første hastigt trykte efterretninger om den frygtelige katastrofe.

„To uger senere, på vor hjemrejse, kom vi gennem San Francisco og lejede en vogn, hvori vi tilbragte halvdelen af tiden med at besigtige den ødelæggelse, der var blevet anrettet i den store by. Bygninger, som man havde anset for at være sikrede mod katastrofer, lå i ruiner. I nogle tilfælde var bygninger delvis sunket ned i jorden. Byen frembød et højst frygteligt billede af den menneskelige opfindsomheds utilstrækkelighed til at opføre ildfaste og jordskælvssikre bygninger.“

Gennem sin profet Zefanias angiver Herren de domme, som han vil bringe over dem, der gør ondt: »Jeg vil fuldstændig borttage alt fra jordens overflade, siger Herren. Jeg vil borttage mennesker og dyr; jeg vil borttage himlens fugle og havets fisk og anstødsstenene sammen med de ugudelige; og jeg vil udrydde mennesket fra jordens overflade, siger Herren.«

“Og det skal ske på Herrens slagtoffers dag, at jeg vil straffe fyrsterne og kongens sønner og alle dem, som er klædt i fremmed dragt. På samme dag vil jeg også straffe alle dem, som springer over tærskelen, og som fylder deres herrers huse med vold og svig....“

“Og det skal ske på den tid, at jeg vil ransage Jerusalem med lygter og straffe de mænd, som ligger uforstyrrede på deres bærmøbler, som siger i deres hjerte: Herren vil hverken gøre godt eller

gøre ondt. Derfor skal deres gods blive til bytte og deres huse til ødemærk; de skal også bygge huse, men ikke bo i dem; og de skal plante vingårde, men ikke drikke deres vin.

“Herrens store dag er nær, den er nær og kommer hastigt; lyden af Herrens dag! Da skal kæmpen skrike bittert. Den dag er en vredens dag, en dag med trængsel og angst, en dag med ødelæggelse og undergang, en dag med mørke og mulm, en dag med skyer og tykt mørke, en dag med hornstød og krigsskrig imod de befæstede byer og imod de høje tårne. Og jeg vil bringe nød over menneskene, så de skal gå omkring som blinde, fordi de har syndet imod Herren; og deres blod skal udgydes som støv og deres kød som møg. Hverken deres sølv eller deres guld skal kunne redde dem på Herrens vredes dag; men hele landet skal fortæres af Hans nidkærheds ild; thi Han skal gøre en brat ende på alle dem, der bor i landet.’ Zefanias 1:2, 3, 8–18.”

„Gud kan ikke længere holde sig tilbage. Allerede er Hans domme begyndt at ramme nogle steder, og snart vil Hans tydelige mishag blive mærket andre steder.“

„Der vil komme en række begivenheder, som åbenbarer, at Gud er situationens Herre. Sandheden vil blive forkyndt i et klart, utvetydigt sprog. Som et folk må vi berede Herrens vej under Helligåndens overordnede ledelse. Evangeliet skal gives i sin renhed. Strømmen af levende vand skal blive dybere og bredere på sin vej. På alle marker, nær og fjern, vil mænd blive kaldet fra ploven og fra de mere almindelige erhverv inden for handel og virksomhed, som i høj grad optager sindet, og de vil blive oplært i forbindelse med erfarne mænd. Efterhånden som de lærer at arbejde virkningsfuldt, vil de forkynde sandheden med kraft. Ved den guddommelige forsyns mest vidunderlige virkninger vil vanskelighedernes bjerge blive fjernet og kastet i havet. Budskabet, som betyder så meget for jordens beboere, vil blive hørt og forstået. Mennesker vil vide, hvad sandhed er. Fremad, og stadig fremad, vil værket skride frem, indtil hele jorden er blevet advaret, og så skal enden komme.“

Mere og mere, efterhånden som dagene går, bliver det tydeligt, at Guds domme er i verden. I ild og oversvømmelse og jordskælv advarer Han denne jords indbyggere om Sin nære komme. Tiden nærmer sig, da den store krise i verdens historie vil være kommet, når enhver bevægelse i Guds styrelse vil blive iagttaget med intens interesse og ubeskrivelig angstelse. I hurtig rækkefølge vil Guds domme følge efter hinanden—ild og oversvømmelse og jordskælv, sammen med krig og blodsudgydelse.

„Ak, om folket dog måtte kende deres besøgstid! Der er mange, som endnu ikke har hørt den prøvende sandhed for denne tid. Der er mange, hos hvem Guds Ånd virker. Tiden for Guds ødelæggende domshandlinger er nådetid for dem, som ikke har haft nogen anledning til at lære, hvad sandhed er. Med ømhed vil Herren se til dem. Hans barmhjertige hjerte røres; hans hånd er endnu udrakt til at frelse, mens døren lukkes for dem, der ikke ville gå ind.

„Guds barmhjertighed viser sig i Hans langmodige overbærenhed. Han holder sine domme tilbage og venter på, at advarselsbudskabet skal lyde for alle. Åh, om vort folk ville føle, som de burde, det ansvar, der hviler på dem, for at bringe verden det sidste nådesbudskab, hvilket et vidunderligt værk ville da ikke blive udført!“ Testimonies, bind 9, 94–97.